

„EDINOST“
 izhaja po trikrat na teden v šestih iz-
 danjih ob torkih, četrtek-
 ih in sobotah. Zjutranje izdanje iz-
 haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
 uri večer. — Obojno izdanje stane:
 za jeden mesec . f. — 30, izven Avstrije f. 1.40
 za tri mesece 80
 za pol leta 1.50
 za vsa leta 10.00
 Na naročbe brez priložene naročnine se
 ne jemlje ozir.
 Posamične številke se dobivajo v pro-
 dajalnicah tobaka v Trstu po 2 avt.,
 izven Trsta po 3 avt. Sobotno večerno
 izdanje v Trstu 4 avt., izven Trsta 5 avt.

EDINOST

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

Oglašje se računa po tarifu v postu; za
 naslove s debelimi črkami se plačuje
 prostor, kolikor obsega navadnih vrst.
 Poslani osumitve in javnoizpovedi, do-
 mači oglašje itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu:
 ulica Caserma št. 13. Vsako pismo mora
 biti frankirano, kar nefrankirano se ne
 sprejema. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglašje spre-
 jemajo upravitelji ulice Molice pri-
 cole št. 3, II. nadst. Odpri reklamacije
 so prostne.

„Edinost“ je mes. l.

Kandidatje za državni zbor.

Iz Ribnice smo prejeli nastopni dopis:
 Za državnozborni mandat za Dolenjska me-
 sta in trgo, koje je dosihmal zastopal prof.
 Šuklje, poteguje se mnogo kandidatov, med
 njimi grof Margheri, vitez Langer,
 dr. Vojska in Višnikar.

Langer in Margheri sta grajsčaka, torej
 potomec onih nekdanjih mogotcev, ki so
 skazovali svojim podložnikom baje same do-
 brote! Kmet in meščan imata jih v nepo-
 zabnem spominu.

Da bi znala živeti na Dunaju ter po-
 rabljati svoje mastne dijete, ni dvomiti.
 Je-li bi se pa takima možema ljubilo pote-
 govati se za koristi svojih volilcev in osobito
 za napredek slovenskega naroda, je pač res-
 neje vprašanje. Na Dunaju grofe in viteze
 rajše gledajo, nego plebejske sinove, a volil-
 cem in narodu to nič ne hasne. No, g. dr.
 Vojska je že star in ne misli resno na kan-
 didaturo. Ob svoji penziji kot sodni svetnik
 z 2680 gl. že preživi sebe in svojo družino.

Kaj pa je z Višnikarjem? Višnikar je
 prvič sin slovenskega kmeta, jako nadarjen
 mož, izvrsten poznavalec ljudskih teženj, vrl
 Slovenec in poštenjak od nog do glave.

V Ribnico prišel je kot sodnik pred 10
 leti ter si v tem času s svojim delovanjem
 na gospodarstvenem polju pridobil zaupanje
 vseh ljudi, ki so zdrave pameti... Resnih
 nasprotnikov pri nas nima. Upati sme in naša
 zahvalna dolžnost je, da ga volimo soglasno
 državnim poslancem.

Višnikar ni hrupen kričavec, ampak mirno
 a resno delaven možak, ki preudarja, priče-
 nja in vsepošno završuje svoja dela. Kedar
 gre za kako stvar, poprime se je premišljeno
 ter jo dožene.

Ako bode izvoljen, pride na Dunaj po-
 stenjak, ki bode deloval z vso silo v prid
 slovenskemu narodu. M. P.

Tako naš dopisnik. Ustregli smo želji
 itega, ker ne dvomimo ni najmanj, da je
 bil gosp. dopisniku čist in pošten namen, ko
 je napisal predstoječo izjavo v prilog kandi-
 daturi gospoda Višnikarja. A ne le to: vo-
 litev naslednika bivšemu državnemu poslancu
 in sedanjemu dvornemu svetniku Šukljeju je
 tolike načelne važnosti v naših sedanjih zme-
 denih odnosih, da je neizogibno potrebno,
 da si povemo z lica v lice — odkrito, lo-
 jalno in brez ovinkov — vsak svoje mnenje

PODLISTEK.

Snežnica.

Bokična pravljica.

Visoko pod sinjim nebom rodila se je
 na sv. večer snežnica (Snežinka, Schneeflocke). Veselo se je vrtela v mesečnih žar-
 kih in leno spuščala se na zemljo. Kako pre-
 krasna je bila!... Tenke ledene iglice so
 se spletle v vseh barvah mavrice...

A snežnica je tudi občutila svojo kra-
 soto! Bila je vesela, neizmerno vesela in
 zadovoljna v tem neomejenem prostoru, ka-
 terega so prošinjali srebrni žarki meseca.
 Nad njo je migljalo na milijarde zvezd, ki so
 svigale njene tovaršice — snežnice, a v ni-
 žavi je črnela zemlja, zavita v nočno meglo.

Rada bi bila videla snežnica ta neznan
 kraj in začela se je spuščati vedno nižje in
 nižje. A krogla zemlje je rasla, postajala je
 vedno očitnejša in naposled so se vile pred
 očmi snežnice ulice velikega mesta. Šum in
 hrum se je razlegal nad njimi. Bližajoče ko-
 čije so srečavale druga drugo; pešci so
 se zbirali krog oken prodajalnic, napolnjenih
 z množino razkošnih in potratnih rečij...

o tem, kakov bōdi naslednik prej-
 snemu držav. poslancu za mesta dolenjska.

Žal, zelo žal nam je, da nam naše pre-
 pričanje ne dopušča, da bi mogli pritrđiti
 menenju g. dopisnika glede Viškarjeve kan-
 didature; ampak izreči nam je decidirano
 svoje mnenje, da naslednik gosp. Šuk-
 ljeju nikakor ne bismel slediti istemu v
 nazorih in v taktiki.

Osebnim svojstvom kandidata Višnikarja
 vso čast: mož je pošten, je delaven in pozna
 tudi stiske in potrebe našega ljudstva. Na
 to stran nečemo oporekati g. dopisniku niti
 z jedno samo besedo. Ali vprašati se moramo,
 ali zadoščajo ta lepa osebnost svojstva, da
 smemo koga smatrati prvim zastop-
 nikom naroda slovenskega v parlamentu
 na Dunaju? In tu moramo izjaviti odkrito,
 da ne zadoščajo nikdar in nikoli, v sedanjih
 kritičnih časih celó ne. Delavnost, poštenost
 in talent so pač neizogibno potrebna svoj-
 stva pravemu poslancu, toda spojena
 morajo biti z značajem in stalnostjo v
 načelih. Talent more koristiti mnogo, ako
 služi velikim načelom in čistemu programu;
 istotake pa more tudi mnogo škodovati,
 ako ne dela za uresničenje onih narodnih
 teženj in idealov, o katerih smo uverjeni,
 da nas jedini morejo dovesti do zaželje-
 nega cilja: do osiguranja narodne
 ekzistencije.

Kakó resnična je ta naša trditev, nam
 je najslajnejši vzgled baš — profesor
 Šuklje, ta poznani inspirator in poli-
 tiški mentor g. kandidatu Viš-
 nikarja.

Kdo bi mogel odreči bivšemu držav-
 nemu poslancu Šukljeju delavnost, zgovornost
 in — talent? In vendar: kako živo obču-
 timo zlasti mi pokrajinski Slovenci za na-
 rodni naš razvoj pogubne posledice delavno-
 sti, zgovornosti in — „državniške modrosti“
 istega!

Talent brez načel in brez stalnosti v
 borbi za ta načela je za narod mrtev ka-
 pital. In ne samo to: tak talent je balast
 na narodnem vozu!

G. Šuklje je dober govornik in bistra
 glava. V krasnih besedah je včasih dokazo-
 val vladni pogubnost nje politike nasproti
 narodu slovenskemu — opozarjamo le na
 tisto glasovito razpravo proti bivšemu na-
 učnemu ministru Gautschu — ali kaj so nam
 hasnile njegove lepe besede, ko jim nikdar
 niso sledila primerna dejanja?! Koristile nam
 niso, pač pa škodovala, kajti taka nesrečna

Snežnica se je ustavila pri urodu v
 blišču palače. Bogate oblečene gospe in
 gospodje so hiteli po mramornih stopnicah
 v razsvetljene in z razkošjem okrašene dvo-
 rane. Gosti so se zbirali na ples pri barznem
 bogatašu, požerbu zlatega teleta, tega ma-
 lika našega stoletja. S hladnim pihljajem
 vetra se je zaletela tja tudi snežnica, obe-
 silsi se na vratnik kožuha nekoga gosta, ki
 je šel v dvorano. A tu jo je zadelo hudo
 razžaljenje. Mesto da bi se čudili njeni kra-
 soti, so mahnil ubogo snežnico na zemljo in
 malone poteptali z nogami. K sreči so se
 odprla v tem trenutku vrata in snežnica je
 zopet srečno sfrlela na ulico. Toda mestno
 razkošje je ni več mamilo, temveč samoljubje
 jo je gnalo ven, čem dalje možno od vzno-
 mirajočega šuma in hruma...

Kot ozek trak se vleče cesta iz mesta
 nekam daleč. Na tej cesti, zraven katere
 stojé sive, razpadljive kočé in tu pa tam ža-
 lostno brleče luči, zapazila je snežnica dva
 človeka.

Zavita v raztrgan robec nesla je neka
 ženska na hrbtu težak koš s perilom. Z jedno
 roko je s trudom pridržavala neznošno breme,
 z drugo je pa krepko stiskala suho ročico
 plakajočega dečka.

To je bila vbožna perica. Vsa teden je

taktika mora vzbujati pri vladni in pri nas-
 protnikih domnevanje, da Slovenci — opro-
 stite banalno primeri! — pač lajajo, a ne
 koljejo. Kakor rudeča nit vilo se je po vsem
 delovanju poslanca Šukljeja „načelo“: govo-
 riti in glasovati za vladu, ali pa: govoriti
 proti vladni in glasovati za isto.

Posledica tej zgrešeni taktiki je bila in
 je morala biti le ta, da naši poslanci niso
 imponovali — nikomur. In to posledico ob-
 čutimo po vseh žilah — ponavljamo in na-
 glašamo to še enkrat — posebno mi stražarji
 našega narodnega obstanka ob mejah. A kdo
 ne ve, da je obstanek vsega naroda narav-
 nost zavisen od krepkega razvoja lastnega
 življa ob mejah? Gospodu Šukljeju je povsem
 nedostajalo zmisla in ljubezni — one ljubezni,
 ki vse stori in vse žrtvuje — za ono veliko
 načelo, koje smatramo mi kot življenjski po-
 goj našemu obstanku: nedostajala mu je
 zmisel za tesno v zajemnost med rojaki
 slovenskimi, ne glede na zemljepisne meje,
 ki nas ločijo v našo neizmerno škodo. Gosp.
 Šuklje je bil separatist najčistejše krvi: da
 je šlo vse po njegovem, Slovenci ne bi si
 uredili svoje taktike niti po deželah, ampak
 po volilnih okrajih. Vsaki volilni okraj ima
 svoje lokalne potrebe; kar pa je tam za
 mejo, tega se moram spominjati tu pa tam,
 kadar govorim, a me ne sme peči,
 kadar glasujem. To je bila velika skrivnost
 „državniške modrosti“ Šukljejeve.

Gosp. profesor Šuklje je bil kot posla-
 nec oportunist. Nismo nasprotniki zdravega
 oportunizma, ali neizprosni protivniki smo
 onemu oportunizmu, ki poklada vodilna na-
 čela in velike cilje na oltar — malenkosti.

Mi smo gotovo zadnji, ki bi hoteli odre-
 kati priznanje resničnim zaslugam. In pri-
 znavamo drage volje, da je omenjeni posla-
 nec marsikaj dosegel v gmotno korist svo-
 jega volilnega okraja, v prvi vrsti je po
 svojih močeh pripomogel Dolenjem do
 železnice. Protestovati pa bi morali, ako bi
 si g. Šuklje hotel zapisati to železnico le
 na svoj račun.

V polni zavesti o važnosti železnice za
 Dolenjsko moramo se vendar vprašati: ali
 imamo v istej — sami na sebi — ka-
 kovo jamstvo za osiguranje naše narodne
 bodočnosti? Nimamo je!! A gospod poslanec
 Šuklje je bil med onimi, ki za take pridob-
 itve mirnim srecem žrtvujejo vse — tudi ko-
 risti onih, ki so jez vsemu narodu
 proti sovražnim navalom.

težko delala noč in dan, da bi nesla perilo
 svojim klijentom še pred prazniki, nađejaje se,
 da dobi zaslužen plačilo in napravi z njimi
 sinček in sebi skromno večerjico. In rado-
 vala se je uboga perica že naprej, kako za-
 dovoljno bode njeno delo, ko bode videlo
 pšeničen kolač, katerega mu je obečala pri-
 nesti iz mesta, ako bo priden in hrabro pre-
 našal zimski mraz. A njeno pričakovanje se
 ni izpolnilo. Povsod so se zahvalili perici,
 da je držala obljubo in prinesla perilo pred
 prazniki; veliki koš se je napolnil z zama-
 zanim perilom, a zasluženega plačila ni na-
 šla nikjer. Kaj pak, prazniki stanejo go-
 spodo mnogo denarja, treba je bilo pripra-
 viti najraznovrstnejša jedila, kupiti drage
 pijače, a nikomur niti v glavo ni padlo, da
 bodo tudi pri ubogi perici prazniki, da ona
 morda nima niti toliko denarja, da bi ku-
 pila sebi in svojemu otroku vsaj suhega
 kruha... Bogatin reveža ne pozna!...

Tužnega srca se je vračala uboga perica
 iz mesta domov. Mati je hitela, a sinček jo
 je komaj dohajal, ker le s trudom je pote-
 goval iz snega polubose noge. Mraz ga je
 ščipal za nos, solze so mu zmrzavale na ble-
 dih licih, roke so mu postale plave. Toda to
 ni bilo dečkovo največje gorje. Plakal je nar-
 več zato, ker mu mati ni kupila kolača, ka-

S kratka: g. poslanec Šuklje je bil pri
 vsej svoji zgovornosti, pri vseh svojih zmo-
 žnostih in pri vsej svoji parlamentariški ru-
 tini vendar le poslanec, kakoršnih si
 ne moremo želeli Slovenci.

In ker si po anticendencijah gosp. Viš-
 nikarja, po vsem njega političnem živ-
 ljenju in pogl. asovanjih v deželnem zboru
 Kranjskem moramo misliti, da hoče nadalje-
 vati politiko g. Šukljeja, moramo že,
 kakor nam je sicer žal, najodloč-
 nejše odkloniti kandidaturu
 g. omenjenega gospoda, dokler
 ne dobimo določno zatrdilo, ki nas prepriča
 o nasprotnem.

Ne prihaja nam na misel, da bi hoteli
 urivati kake nasvete dolenjskim volilcem,
 tem manj, ker se bojimo, da je veliki moj-
 ster že pripravil terén svojemu varvanu;
 ali storiti smo morali svojo dolžnost: pove-
 dati smo morali svoje mnenje, kakor je do-
 stojno zaresnih in računajočih politikov. Od-
 govornost naj nosijo — drugi.

Gospodu dopisniku pa bōdi povedano, da
 tudi mi ne želimo hrupnih kričavcev, pač pa
 neupogljivihih značajev a la Laginja in
 pa mož, ki ne tirajo politike od rok do ust.

Ako pa so „hrupni kričavi“ vsi oni, ki mi-
 slijo in delajo drugače kakor g. poslanec
 Šuklje, potem seveda si moramo tudi mi v
 božjem imenu nadeti naslov — hrupnih kri-
 čavcev.

Politiške vesti.

Sijajna narodna manifestacija. Shod
 volilcev, kojega je bil sklical pri sv. Petru
 v Šumi minolo soboto državni in deželni po-
 slanec gosp. Vekoslav Spinčič, razvil
 se je do sijajne manifestacije probujoče se
 narodne zavesti v Istri. Celó službeno
 poročilo naglašja, da je na tem shodu, vzlic
 ogromni vdeležbi — sešlo se je nad 1000
 kmetov-volilcev — vladal od
 prvega začetka do konca uzoren red. Kolika
 razlika med vedenjem teh treznih in zaresnih
 mož, in pa med vedenjem onih širokoustne-
 žev, kateri ne umejo manifestovati svoje volje
 drugače, nego — s komedijo! Tu imamo pač
 jasen dokaz, kje nam je iskati pristnega in
 z duha duš prihajajočega javnega menenja.

Zborovanje odprl je glavar Tinjanski,
 g. Šime Defar, predsedoval pa je župan
 Pazinski g. dr. Dinko Trinajstić. Vlado je
 zastopal voditelj ces. kr. okr. gla-

teri se mu je tako zapeljivo smejal iz pe-
 karne. In plakal je dečko, razmazaje po lici
 solze z umazano pestjo...

A na to pestico se je nenadoma spu-
 stila snežnica in zabliščala z vsemi barvami
 mavrice. Dečko jo je zapazil in nehaj pla-
 kati, obrnivši na njo vso svojo pozornost.
 Snežnica se je pa lesketala, kakor nikdar
 poprej! V njenih kristalih so se igrali jasni
 žarki meseca in celó motni svit bližnje sve-
 tiljke se je razdrobil na mavrične iskre...
 Dečko kar odtrgati ne more presenečenega
 pogleda od snežnice. Kako divna krasota!...
 Kaj je proti njej kolač, zaradi katerega je
 pred minuto pretakal solze...

Med tem se je začela snežnica tiho,
 počasno tajati. Toda ni jej bilo žal, da se
 ne bode več sprehajala v neizmernem pro-
 storu, da ne bode videla ne mestnih ulic,
 polnih šuma, ne razkošnih, jasno razsvetlje-
 nih palač. Ona je marveč rada umirala pod
 presenečenim pogledom deteta, katerega je
 vsaj za trenutek pripravila do tega, da je
 pozabil svoje otroško gorje...

Drug za drugim vgašajo v snežnici razno-
 barveni žarki... Evo, spremenila se je v
 malo, kristalno kapljico... Še trenutek —
 in snežnica je izginila. (6m—h.)

Lastnik politično društvo „Edinost“. — Izdavatelj in odgovorni urednik: **Julij Mikota**. — Tiskarna Dolenc v Trstu.